

## Al de weg leidt mij mijn Heiland ...

Je zult maar blind zijn, wat is de wereld dan klein. Wij willen graag iets vertellen over Fanny Crosby die hoewel zij blind was een geweldig getuige van de Heer mocht zijn.

Fanny Crosby werd in 1820 geboren in een arm gezin in de Verenigde Staten, en ze overleed daar in 1915. Na een lang en een rijk leven, omdat ze aan miljoenen mensen liederen heeft gegeven die blij maken en met overgave worden gezongen. Als baby van 6 weken oud vatte ze kou en kreeg ze een oogontsteking. De plaatselijke huisarts was afwezig, maar in de omgeving verbleef een man die beweerde arts te zijn. Hij schreef warme kompressen voor op de ogen. Deze behandeling was echter verkeerd en Fanny werd helemaal blind. Het blinde meisje ontwikkelde een sterk geheugen. Fanny leerde hele stukken van de Bijbel uit haar hoofd. Toen ze 15 jaar was, kwam Fanny in een blindeninstituut te New York. Daar leerde ze piano en gitaar spelen en zingen. Al vlug bleek ze een uitgesproken talent te hebben voor het schrijven van gedichten. Merkwaardig genoeg kwam ze er niet zo gauw toe, geestelijke liederen te schrijven. In 1858 trouwde ze met Alexander Van Alstyne, een blinde musicus en componist. Uit hun huwelijk werd één kind geboren, dochter Frances, die als kind stierf.

Toen ze 44 jaar oud was, begon ze zich onrustig te voelen als ze aan God dacht. Zoals ze nu haar gaven besteedde, had het geen enkele waarde voor haar Schepper. In die tijd werd ze zich door een gesprek met een gelovige bewust van haar verkeerde toestand. Kort daarna gaf ze haar leven aan Jezus Christus en koos beslist voor Hem. Nu wilde ze Hem verheerlijken, nu ging ze haar talenten in Zijn dienst stellen en kreeg haar leven echt zin. Op haar 45e schreef ze haar eerste geestelijk lied. Het enorme reservoir van uit het hoofd geleerde Bijbelgedeelten werd een bron van inspiratie. Lied na lied componeerde ze in haar hoofd. Wanneer ze een gezang schreef bad ze God dat Hij het zou gebruiken om mannen en vrouwen tot Jezus Christus te brengen. Wanneer iemand medelijden betoonde om haar blindheid of een onvriendelijke uitlating deed over de man die haar ogen had bedorven, dan antwoordde ze: "Geef de dokter niet de schuld. Hij is waarschijnlijk al overleden, maar als ik hem kon ontmoeten, dan zou ik hem zeggen dat hij mij onbewust de grootste gunst ter wereld heeft bewezen."

Al de weg leidt mij mijn Heiland, wat verlangt mijn ziel dan meer?  
Zou ik immer aan Hem twijf'len, die mij voortleidt keer op keer?  
Zoete troost en zaal'ge vrede, heb ik steeds op Zijn bevel.  
'k Weet: wat hier mij overkome, Hij maakt alle dingen wel.

Al de weg leidt mij mijn Heiland, troost geeft Hij tot in de dood.  
Als ik zwak ben in beproeving, sterkt Hij mij met 't hemels brood.  
Als mijn schreden soms gaan wank'len en mijn ziel van dorst versmacht  
geeft Hij mij het levend water, en vernieuwt mijn levenskracht.

Al de weg leidt mij mijn Heiland, door al 't aardse stormgebruis,  
en volkomen vreugde wacht mij, in het zalig Vaderhuis.  
Als 'k mijn kroon, die Hij zal geven, aan Zijn voeten nederleg,  
zal mijn lied voor eeuwig wezen: "Jezus leidde m' al de weg".

Ja, daar in het Vaderhuis, daar zal de blinde zien. Ook Fanny zal de doorboorde handen zien van haar Verlosser. Daar zal ook zij in Zijn liefdevolle ogen blikken en eeuwig Hem loven en danken.

*MB*